

ערב לצביקה לופט 29/07/07

צבא, מפקד ופקוד, כך הכרנו, צביקה. לכאורה מערכת יחסים ברורה: היררכית, פקודות ומשמעת. למעשה, נוצר מרקם מאד אישי של צבא וחברות. דלק הכרחי לכבוש כל פסגה ורוח מרעננת ותומכת לנפש. היית לי רכז בחמישיית נבחרת החלומות לאי בודד.

הפיקוד בעיני הוא סוג של אומנות ופחות מזה מדע. אתה התגלית לי כרב אמון. ניחנת ביכולת לרקוח את התמהיל הנכון בין משימתיות לבין הבנה וחישת אנשיך, בין צורך לראות רחב ומערכת ויכולת להתמקד במימד האישי האינטימי, בין הצורך להצליח ולהמנע מטעויות לבין הצורך לסלול דרך מוצקה אל העתיד. במקרים מסויימים יעצתי לך: "צבי, עכשיו נכון להיות קצת "רשע", נוקשה, פחות מלטף" ואתה בדרכך מנווט את מסריך לאנשים כאמן המושך את מיכחולו בדרך ובחן הנהירים רק לו, מאגד את מוחם וליבם ומביאם אל מחוזות חפצך, בשקט ובביטחה. האנשים החזירו לך מנות גדושות של עשייה, הערכה ואהבה. כאן במקום הזה במפגש המיוחד בין הר לים, העניקה לך המשפחה את המסד להיותך מעיין ערכים לאנשיך ועמיתך. במקביל ידעת לשמר רוח חתרנית ושובבה, סוג של אופוזיציה מרוסנת. צבי, רק אתה יכולת להרים טלפון מארצות הברית (ועוד בנוכחות אורנה) ולהצהיר בכנות שתפקידך שם מיותר, לארוז מזוודות ולחזור ארצה לאחר שנה. כמפקד של יחידה לוחמת, ידעת היטב מהי ליבת תפקידך. תמיד באוויר ובראש אנשיך. לוחם אמיץ הנענה לכל אתגר. מוביל

וטייס, "חיה אווירית" מן המעלה העליונה. תחושת הביטחון שהקנת ביכולותיך וביכולת הטייסת הביאו אותנו להטיל על מערך הפתן משימות מבצעיות מסובכות וחדשניות שאין כדוגמתן בכל העולם. ברצותי לדון איתך ולהיוועץ בך ובמיוחד בימי תחילת האנתיפאדה השניה, עלתה תשובת הרל"שית המיואשת: "צביקה לא יגיע, הוא לא זמין, הוא באוויר." אני ידעתי שאתה עושה את הבחירות הנכונות. כן, חה"א זקוק לך שם באוויר, מבצע את המשימות ומרביץ תורה בלוחמים הצעירים, בונה את העתיד.

שיחותינו שהיו נפתחות באופן פסאודו רשמי "קודקוד, כן צבי" או להיפך, היו שזורות בהומור וציניות שספקת למכביר. כך פרקת מוקשים ועקפת מיכשולים. ידעת להעמיד אנשים על מיקומם ובמיוחד זכור לי סיכול ממוקד שביצעת באלוף משנה מיל', מזכיר אחד מקיבוצי הסביבה, שנהג להתישני בביתי כל אימת שטס מסוק בקרבת קיבוצו והטריד את מנוחתו. בשיחה אחת קצרה הסברת לאל"מ כי אתה מקיבוץ ראש הנקרה ושם טסים הרבה יותר מסוקים ואין אחד שמתבכין אז... האל"מ נאלם דום ומאז נעלם...

כל מפקד עוטה על עצמו מעין מסכה מול פקודיו. מסכה בעלת כפל תפקידים: הגנה על נכסיה הפנימיים מחד, איגבור והדגשת מסריה החיצוניים מאידך. לכל מפקד מסיכה אישית בעלת הקרנה וחדירות יחודיים. המסיכה שלך, צבי, היתה דקה ושקופה. "ראינו לך בעיניים". העיניים שלך, מבואה לנפשך וליבך, היו זכות כבדולח, נטולות מסננים, מגנט מהפנט אל תוכך. מעיניך ניבטו הרגישות לאנשיך, חיבוטי הנפש, הערכים, השמחה והעצב. לא נזקקנו למילים. מבט חטוף אמר הכל.

במיוחד זכורים לי החלפת המבטים ברגעיה האחרונים של עידית כאשר אתה מטפל באנשיך הכואבים כמקור עוצמה איתן ובאותו זמן חרד למצבה כאבא. מתפקד חיצונית ומטלטל בסערה פנימית. גם ברגעי המתח, באפלולית מוצב השליטה, דקות ספורות לאחר התנגשות הפתנים. לא נשאת בתפקיד פיקודי, היית החבר של אורי. אני פוקד על פעולת החילוץ מכס הרמשל"ט ואתה נשען על הקיר מאחורי, כורע, ממתין לאות חיים ועיניך אומרות הכל. אני חש בעוצמת הרעות והדאגה ללוחמים. בתום האירוע אנו עולים בגרם המדרגות מהבור, כואבים את אובדן רן, ואתה בדרך לטל או לבי"ח מפטיר אמירה טיפוסית: "אורי, החתול הזה, נפל שוב על הרגליים, חכה להסברים שלו, אצלו תמיד הכל בשליטה".

נפגשנו שוב במטה ואתה מוביל את עבודת המטה בנושא בנין הכוח של חה"א. נזכרתי במבטך המשתומם, שנים ספורות קודם, למשמע הערתי בדבר הצורך לשיפור יכולות עבודת המטה שלך שלא היתה בשיאה בלשון המעטה. היית מפקד אינטואיטיבי בעל הבחנה בין עיקר לטפל והתנהלת בתנועה. עברו שנים והתרשמתי כיצד העפלת לפסגות עבודת המטה תוך הפגנת מצויינות נטולת פוזות חיצוניות ושוב הערכת האנשים הרקיעה שחקים. כך נבחרת לראשות מחלקת המודיעין למבצעים בדרגת אל"מ.

קיץ 2006, גלעד שליט ומלחמה בלבנון ואתה משדר תסכול עמוק ממעמדך בטייסת. אני ממעט לראותך ואתה נחוש להילחם. ימים לפני התאונה אנו משוחחים בטלפון, שיחת נזיפה. דרשתי ממך בבוטות להתייצב במטה ללמוד את עבודת המודיעין במלחמה ולא פחות חשוב מכך, להכיר את פקודיך לעתיד ואתה

בהבנה מהירה הודית לי על שאמרתי את הדברים כהויותם
והבטחת לממש. למחרת ראיתי אותך בבור, לומד, חוקר
ומתעניין.

ביום ראשון בערב, 23/7/06, באת אלי למשרדי. זיהיתי את
הרעב בעיניך להתמודד עם תפקיד חדש ולהוביל אנשים. "אני
בשל ורוצה לקחת" אמרת בפשטות וקיבלת את ברכתי. ציפיתי
לרגע כמו אב גאה.

למחרת, צהריים, אני מתדרך בבור את ועדת החוץ והביטחון,
מקבל את בשורת האיוב. נסער ולא מסגיר רגשות, עולה למשרד
ורואה את מזל, עובדת הניקיון המסורה, מתמוטטת בבכי קורע
לב על לכתך.

הקסם הזה שנגע בכולנו ישאר ואתה איתנו ואינך .

תא"ל אמיר אשל

ראש המטה